

Arrest

nr. 211 075 van 17 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers huwelijk met I.P. die de Belgische nationaliteit heeft, werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen op 14 juni 2008. Dit vonnis werd door het Hof van Beroep van Antwerpen bevestigd op 10 juni 2009.

Verzoeker dient vervolgens tevergeefs diverse aanvragen in om een verblijfsmachtiging te bekomen op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 mei 2013 treft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor de duur van vijf jaar .

Op 8 oktober 2018 treft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: E.K.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 08.10.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Op 24.06.2008 werd het huwelijk tussen betrokkene en Mevr. P.I. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep van Antwerpen op 10.06.2009 (Ref 2008/AR/2478). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 15.12.2009. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging trachten te misbruiken gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van Het Hof van Beroep van Antwerpen. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 08.10.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België geen kinderen, maar wel een vriendin heeft, waar hij niet mee samenwoont. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Op 24.06.2008 werd het huwelijk tussen betrokkene en Mevr. P.I. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep van Antwerpen op 10.06.2009 (Ref 2008/AR/2478). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 15.12.2009. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging trachten te misbruiken gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van Het Hof van Beroep van Antwerpen. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem werden betekend op 13.11.2003 (bijlage 20 van 7.11.2003), 21.03.2017 (bijlage 13 van 23.05.2013) en 26.08.2017 (bijlage 13 van 27.08.2017). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 08.10.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Op 24.06.2008 werd het huwelijk tussen betrokkene en Mevr. P.I. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep van Antwerpen op 10.06.2009 (Ref 2008/AR/2478). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 15.12.2009. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging trachten te misbruiken gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van Het Hof van Beroep van Antwerpen. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem werden betekend op 13.11.2003 (bijlage 20 van 7.11.2003), 21.03.2017 (bijlage 13 van 23.05.2013) en 26.08.2017 (bijlage 13 van 27.08.2017). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft op 13.05.2009, 7.08.2009 en 8.12.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvragen werden samen behandeld en ongegrond verklaard op 5.11.2010. Deze beslissing is op 5.03.2011 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende vervolgens op 26.03.2012 een nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 25.03.2013. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 21.03.2013 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 23.05.2013), geldig 0 dagen, en een inreisverbod van 5 jaar (bijlage 13sexies van 23.05.2013). Betrokkenes verzoek tot nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing werd door de RVV verworpen op 10.02.2016.

Betrokkene werd gehoord op 08.10.2018 door de politiezone van Antwerpen en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 08.10.2018 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding (...)

Op 8 oktober 2018 treft de verwerende partij nogmaals een inreisverbod, ditmaal voor de duur van acht jaar.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft die een component vormt van de bestreden bijlage 13septies, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft voorzien in een repatriëring op 17 oktober 2018. Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“la violation des articles 6 et 8 de la Convention européenne des droits de l’homme [ci-après CEDH], de la violation des droits de la défense dans la mesure où le requérant n’a pas été assisté d’un interprète au moment d’être entendu par les services de police, de l’obligation de motivation formelle des actes administratifs contenue dans les articles 2 et 3 de la loi de 1991 et l’article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers, des articles 2, 3, 9, 10, 18 et 28 alinéa 1er, 5° de la Convention internationale relative aux droits de l’enfant, de l’article 22 de la Constitution, de l’article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers, du principe prescrivant le respect de l’intérêt supérieur de l’enfant, du principe de bonne administration et de l’erreur manifeste d’appréciation.”*

Na de bestreden beslissing aangehaald te hebben, betoogt verzoeker als volgt:

“Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto la situation familiale particulière dans laquelle il se trouve et qu’il fait partie d’une famille recomposée.

Ainsi, le requérant a noué une relation amoureuse avec une tierce personne et dont il a élevé l’enfant durant de nombreuses années.

D’autre part, l’Office des Etrangers n’a pas pondéré réellement les intérêts en présence puisque la partie adverse ne tient pas compte suffisamment de l’intérêt de l’enfant de sa compagne et de la situation familiale du requérant, en violation de l’article 8 de la CEDH, l’article 22 de la Constitution et des articles 2, 3, 9, 10, 18 et 28 alinéa 1er, 5° de la Convention internationale relative aux droits de l’enfant.

Il apparaît donc que la motivation de l’acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers.

3.2.

L’Office des Etrangers ne conteste pas que le requérant a noué une relation avec une tierce personne.

En effet, en terme de motivation dans l’acte querellé, l’Office des Etrangers estime « Betrokkene werd gehoord op 08.10.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België geen kinderen, maar wel vriendin heeft, waar hij niet mee samenwoont. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf he begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. ».

Traduction libre :

« Le requérant a été entendu le 08.10.2018 par la zone de police d’Anvers et a déclaré qu’il n’avait pas d’enfants en Belgique, mais qu’il avait une petite amie avec laquelle il ne vivait pas. L’intéressé ne démontre pas que cette relation avec cette femme est suffisamment proche pour entrer dans le champ d’application de l’article 8 CEDH. Le requérant et son partenaire savaient en outre que la vie de famille en Belgique était précaire dès le départ, compte tenu de la situation de résidence illégale de la personne concernée en Belgique. ».

L’Office ne mentionne cependant pas que cette tierce personne est mère d’un enfant qui a été élevé par le requérant en violation des dispositions relatives aux droits de l’enfant.

Si le requérant n’est effectivement père d’un enfant, l’Office des Etrangers passe sous silence qu’il a élevé l’enfant de sa compagne durant ses demandes de régularisation.

Le requérant peut donc se prévaloir du bénéfice de l’article 8 CEDH selon lequel « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. (...). Il ne peut y avoir ingérence d’une autorité publique dans l’exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu’elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l’ordre et

à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. ».

Ainsi l'article 8 CEDH ne vise pas seulement une vie privée et familiale au sens traditionnel du terme, mais également les relations entre familles recomposées, tel que c'est le cas en l'espèce.

La motivation de la décision querellée est lacunaire dans la mesure où elle ne mentionne pas l'enfant de sa compagne alors que l'Office connaissait ou devait nécessairement avoir connaissance de cet enfant.

3.3.

En outre, le requérant ne conteste pas avoir été entendu par les services de police d'Anvers avant l'adoption de la décision querellée.

Cependant, il n'apparaît pas à la lumière du dossier administratif que le requérant a été assisté d'un interprète, l'empêchant de faire valoir son point de vue avant l'adoption de la décision querellée.

De facto, le requérant n'a pas pu être entendu concrètement, n'ayant pas pu s'exprimer utilement sur les questions posées par l'inspecteur de police.

A titre d'exemple, lorsque le requérant a fait l'objet du contrôle, il séjournait chez des amis de longue date suite à une visite de courtoisie.

Il était cependant toujours hébergé habituellement chez sa compagne.

Il est donc clair que les droits de la défense du requérant ont été violés, l'empêchant de s'exprimer sur sa vie familiale en l'absence d'interprète.

3.6.

Il apparaît donc que l'Office des Etrangers n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments de la cause en adoptant l'acte querellé et qu'une erreur manifeste d'appréciation a été commise."

3.3.2.2. Ter ondersteuning van de batterij geschonden geachte bepalingen en beginselen werpt verzoeker in essentie op dat hij een liefdesrelatie heeft met een derde persoon ("*une tierce personne*") en dat hij het kind daarvan als zijn eigen kind heeft opgevoed gedurende ettelijke jaren. Verzoeker verwijt de verwerende partij hiermee geen rekening gehouden te hebben en niet de afwegingen gemaakt te hebben in de bestreden beslissing die de geschonden geachte internationale rechtsinstrumenten voorschrijven.

3.3.2.3. Te dezen kan de Raad niets anders dan opmerken dat verzoeker nalaat zijn beweringen te ondersteunen met concrete gegevens en stukken en zelfs nalaat gewoon namen mee te delen. Degene die zich beroept op verplichtingen voor de overheid in het kader van een gezinsleven en in het kader van het belang van het kind, dient in de eerste plaats zelf aan te tonen dat er sprake is van een welbepaalde partner en haar kind en van een gezinsleven met hen, dat de toepassing van artikel 8 EVRM, artikel 22 van de Grondwet, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en bepaalde artikelen van het Kinderrechtenverdrag triggert, *quod non*. Verzoekers aanspraken klemmen des te meer nu uit zijn gehoorverslag van 8 oktober 2018 - dat zich in het administratief dossier bevindt - blijkt dat verzoeker ook niet meer aangegeven heeft dan, "*Ik heb een gewone vriendin maar geen samenwoning of kinderen*".

3.3.2.4. Waar verzoeker er nog over valt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij gehoord werd met bijstand van een tolk en dat hij dus de vragen van de politie niet geheel naar wens heeft kunnen beantwoorden, dient de Raad op te merken dat zelfs indien zou blijken dat verzoeker inderdaad niet gehoord werd met een bijstand van een tolk, verzoeker geen elementen ontvouwt die hij zou meegedeeld hebben mocht hij bijstand gekregen hebben van een tolk bij zijn gehoor door de politie die aanleiding zouden gegeven hebben tot een andersluidende beslissing. Verzoeker zou immers niet meer meegedeeld hebben dan dat hij weliswaar geïntercepteerd werd door de federale politie bij vrienden maar dat hij doorgaans verblijft bij zijn vriendin. Eens te meer dient de Raad op te merken dat dit betoog door geen enkel concreet element of stuk ondersteund wordt zodat het niet meer is dan loze

beweringen die geen aanleiding zouden kunnen gegeven hebben tot een andersluidende beslissing. Een schending van de rechten van verdediging kan dan ook niet worden weerhouden.

Het enig middel is niet ernstig.

3.3.3. De vaststelling dat niet voldaan werd aan de cumulatieve voorwaarde van een ernstig middel volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

M. EKKA